

עלי

א. ר"ן על הרי"ף מסכת ביצה ה.:- בדפי הרי"ף וואפ"ל דרך רה"ר וואף על גב דאפשר דעביד לה מאתמול אפ"ה שרי משום דהוצאה באוכל נפש כתיקון אוכל נפש עצמו היא ולא כמכשירין, ותיקון אוכל נפש עצמו אפ"ה אפשר לעשותו מעיו"ט דלא מפלגינן בין אפשר ללא אפשר אלא במכשירין, וכמו שנכתוב לפנינו בס"ד:

ב. בית יוסף אורח חיים סימן תצח ונראה דהא דקתני טבח וסכין אצל בהמה עיקר מילתא משום הוצאת סכין היא וטבח כדי נסביה דפשיטא שהאדם יכול לילך לכל מקום שירצה אפילו שלא לצורך כל שהוא בתוך התחום

ג. חידושי הרישב"א מסכת ביצה דף יא עמוד א וקשיא לי דאכתי איכא למיחש דלמא מימלך דחייס עלה כי היכי דלא ליפקע, ומתבר בתברא גרמא עתיקא, וי"ל דהא לא שכיח, ועוד כיון דלהאי דלית ליה עתיקא שרי ונעשה כלי שמלאכתו להיתר, תו לא חיישינן להא אפילו במי שיש לו תברא גרמי עתיקא, דאפילו מימליך מכל מקום מידי דחזי למלאכה טלטל, ועוד דבכי הא לא חלקו חכמים שיהא לזה מותר ולזה אסור.

עור

ד. חידושי הרשב"א מסכת ביצה דף יא עמוד א ושיון שמולחין עליו בשר לצלי. פ"ל דמעבד כלאחר יד הוא ואין בו אלא איסור מדבריהם, ומשום תחלתן התירו סופן. ודוקא לצלי, אבל לקדרה לא, דאע"ג דאף הוא כלאחר יד היא כיון דאפשר ליה בפורתא דהיינו לצלי לא ממנע ושחיט, הילכך לא שרי ליה טפי....

חלבים

ה. ר"ן על הרי"ף מסכת ביצה דף ה עמוד ב אין מולחין את החלבים. כדי שלא יסריחו דמולח מידי דשייך ביה עבוד כגון חלבים דלאו אוכלין גמורין הן יש בו משום מעבד.

ו. חידושי הרשב"א מסכת ביצה דף יא עמוד א ואני מסתפק אם התירו לו למלוח על גביו לצלי כדרך שהתירו בעור, שיש לי לדון בדבר דכיון שאמרו בעור ולא אמרו בחלבים ש"מ שאין היתר מליחה בחלבים כלל... ואפשר דטעמא דמלתא דבפורתא סגי ליה ואפ"ל לצלי ה"ל מעבד גמור.

ז. שיטה מקובצת מסכת ביצה דף יא עמוד א ומורי נר"ו [נצרהו רחמנא ונטרהו] אסר אפילו מליחה כל דהו, ואפילו לצלי על גבי חלבים, משום דלא דמי לעור, דבעור אמרינן מתרמי מלתא [כלו', כך הוה, שבשרו היה על העור] משום דלא אסר ליה לבשר, אבל חלבים כיון דמבדל בדילי אינשי לא מלח עלייהו משום דאסרי ליה לבשר, וודאי כי מלח עלייהו מוכחא מלתא דמשום עבוד החלבים קא עביד. ולי נראה דשאני עור שיש לו תיקון גדול ועבוד יפה ממליחה בנתינתו לפני הדרסן, והלכך לא מוכחא מלתא. אבל חלבים דעבוד יפה שלהן אינו אלא מליחה, מוכחא מלתא:

הרעמת חתיכות בשר

ח. חידושי הרשב"א מסכת ביצה דף יא עמוד ב ואין אומרים בהערמות זו דומה לזו, דלגבי עור התירו למלוח עליו לצלי ואמרי' בירושלמי מלח הכא ומלח הכא עד דמלח כוליה, ואילו בפרקין דלקמן [יז.]. גבי מי שלא הניח עירובי תבשילין אסרי' ליה טפי ממזיד! ויש לי לומר דהערמות דהכא היינו דוקא בדברים שההפסד בא להן מחמת שמחת י"ט, ושלא מחמת פשיעתו, כמליחת העור ומליחת גרמא גרמא, דא"א לו לחתיכות שהוא צריך לי"ט בלא שחיטה ויפסדו עליו כל שאר החתיכות, הילכך שרי ליה הערמה. אבל גבי עירוב, דפשיעתו גרמה לו שלא הניח עירובי תבשילין או שנאבד ונאכל בפשיעתו שלא נשמרו כראוי, לפיכך אסרו עליו הערמה וכן כל כיוצא בזה.